

ת"פ 44572/08/17 - מדינת ישראל נגד רומן קנטרוביץ

בית משפט השלום בקריית גת

27 נובמבר 2018

ת"פ 44572-08-17 מדינת ישראל נ' קנטרוביץ
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חן נוב
נגד
רומן קנטרוביץ
ע"י ב"כ עו"ד רז קרן ישועה בשם עו"ד יפעת זינר

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 13.08.2017 בסמוך לשעה 08:00, ישב הנאשם יחד עם אחר ב"קפה אהרון" השוכן בסמוך לחנות להחלפת כספים "צאנג' שלום" באשדוד.
2. במועד ובמקום הנטענים, התפתח שיח בין הנאשם למתלון שטיבו אינו ידוע ובעקבותיו יצא המתלון מבית הקפה לרחוב והחל פוסע לכיוון החנות להחלפת הכספים. מיד ובהמשך, הנאשם רדף אחר המתלון, ותקף אותו במכת אגרוף לצדו הימני של ראשו באמצעות ידו הימנית וכל זאת בעוד המתלון בגבו אליו ותוך שהלה לא הבחין בכך שהנאשם מתקרב אליו.
3. בעקבות מעשיו אלו של הנאשם, המתלון נפל בתנופה לרצפה, התגלגל על הרצפה מעוצמת התקיפה, ובסופו של דבר, גופו נעצר מתנועתו כשגבו מופנה לרצפה, פניו מופנים כלפי מעלה, כשהוא ללא תנועה או תגובה. בשלב זה, המשיך הנאשם לתקוף את המתלון, תוך שהוא גורם לו לחבלות ולפציעות בכך שהכה בפניו ארבע מכות אגרוף באמצעות ידו הימנית. בעקבות אלו, פונה המתלון לקבלת טיפול רפואי בבית החולים באמצעות נידת מגן דוד אדום שהובהלה למקום.
4. עקב התקיפה נגרמו למתלון חבלות של ממש בדמות שפשוף בברכו השמאלית, חבלה בראשו, חבלה בשפתו התחתונה, רגישות וכאב ושבר באפו. כמו כן, נגרמו למתלון פציעות בדמות חתך מעל הגבה השמאלית וחתך בסנטר שהצריך טיפול רפואי בבית החולים בסמוך לאחר התקיפה.
5. הנאשם הודה המיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **פציעה**, לפי סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ו**תקיפה הגורמת חבלה ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.
6. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אולם בשים לב לגילו, הנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.

7. בעניינו של הנאשם התקבלו שלושה תסקירים, ובסופם בא שירות המבחן בהמלצה להשית עליו צו של"צ, צו מבחן ופיצוי למתלונן. בגוף התסקירים, מפורטים קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, יחסו לעבירות, הטיפול שעבר במסגרת השירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

8. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 21.11.2018, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. באת כוח המאשימה תיארה את מעשיו של הנאשם, עמדה על חומרת הנסיבות שנלוו אליהם, ועתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ל- 15 חודשים מאסר. בהמשך, הלה ביקשה שלא להיעתר להמלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה בשל סוג העבירה ונסיבותיה ועתרה להשית על הנאשם ענישה ברף התחתון של המתחם בדמות 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה, פיצוי, והתחייבות.

10. מנגד, באת כוח הנאשם טענה כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע במקרה הנדון בין מספר חודשי מאסר בודדים שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשים מאסר. כמו כן, הלה הפנתה לאסופת מסמכים (נ1); לעברו הפלילי הנקי של הנאשם; לשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן ולהירתמותו להליך טיפולי; לתקופת מעצרו מאחורי סורג וברח ולגילו הצעיר. לאור כל אלה, עתרה הסנגורית לסטות לקולא ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, להורות על ביטול ההרשעה ולאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש.

11. כראיות לעונש מטעם ההגנה, העיד מר ולדימיר פבלובסקי, שהינו חברו של הנאשם. הלה שיתף את בית המשפט כי הוא עלה יחד עם הנאשם לישראל בשנת 2014 במסגרת תכנית "סלע"; כי השניים התגייסו לשורות צה"ל כחיילים בודדים. לדבריו של הלה, הנאשם הינו אדם נורמטיבי וטוב וכי הוא הבין את טעותו, מצטער עליה ומבקש להמשיך בדרך הטובה.

12. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, תיאר בפירוט את ההליכים הטיפוליים בהם הוא משולב וביקש מבית המשפט שלא להרשיעו על מנת שלא לפגוע בסיכויו להתקדם במסגרת הצבאית ולשרת שירות קבע.

דין והכרעה

13. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

14. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

15. בעצם ביצוע העבירות המיוחסות לו, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, ונדמה כי אין צורך להכביר מילים אודות חשיבותם של ערכים יסודיים אלה ועל חובתו של בית המשפט להעלות תרומתו בהגנה עליהם (ראו לעניין זה: ע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' דניס ברזינסקי**, (22.03.2010)).

16. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח שילובם והצטברותם של מעשי האלימות, אופייה של האלימות שהופעלה ומידת הנזק שנגרמה - סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

17. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הופעלה על ידי הנאשם, עת בין היתר, הפליא אגרופיו בראשו ובפניו של המתלונן. אכן, צודקת ההגנה בטענתה לפיה הנאשם לא השתמש בנשק קר או חם, אולם יש לזכור כי ממילא הוא לא הואשם בעבירה של פציעה כשעבריו מזוין. כמו כן, נתתי דעתי לנזק שנגרם למתלונן: המדובר בפצעים ובחבלות שאינם של מה בכך, בדמות חתכים בגבה ובסנטר; שפשוף בברך; חבלה בראש; חבלה בשפה התחתונה; רגישות וכאב; שבר באף - ושבעטיים נזקק המתלונן להתפנות לקבלת טיפול רפואי בבית החולים באמצעות אמבולנס.

בהמשך לאמור, אף נתתי דעתי לנזק הפוטנציאלי שהיה טמון בהתנהגותו שלוחת הרסן של הנאשם, כאשר ברי כי מכות אגרוף המכוונות לראש ולא כל שכן לכיוון הפנים, היו עלולות לגרום לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.

בנוסף, יש ליתן את הדעת לכך שלמעשיו של הנאשם לא קדמה כל התגרות מצדו של המתלונן, כך שהלה בחר לנקוט כלפיו באלימות בצורה גחמנית וללא כל סיבה נראית לעין. לצד אלו, הבאתי בחשבון כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו נעשו מתוך התפרצות זעם ספונטנית, בשעה שהוא היה נתון תחת השפעת אלכוהול וכי המדובר באירוע "מתגלגל" שמשכו קצר.

ויוער, כי הגם האם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם, לפיה היה זה המתלונן שנקט כנגדו לראשונה באלימות מילולית והקניט אותו (ואינני קובעת זאת), הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירות החמורות שבוצעו על ידו עת בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלונן וגרם לפציעתו.

עוד יוער, כי העובדה שבשעת ביצוע המעשים הנאשם היה נתון תחת השפעת משקה משכר לא בהכרח צריכה להיזקק לזכותו או להביא להקלה בעונשו, וייתכן שדווקא ההפך הוא הנכון (ראו לעניין זה: ע"פ 5092/06 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (03.01.2007); ע"פ 3182/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (19.12.2013); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 28139-01-17 **מדינת ישראל נ' יואב שבח**, (22.03.2017)).

לבסוף, במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אף יש ליתן את הדעת להתנהגותו האלימה של הנאשם, כמכלול. במקרה הנדון, כזכור, תחילתו של האירוע הוא בדין ודברים בין הנאשם לבין המתלונן, כאשר בסופו של דבר, רדף הנאשם אחר המתלונן וללא כל סיבה נראית לעין החליט לתוקפו בכך שחבט בו במכת אגרוף לראשו וכל זאת עת המתלונן עומד בגבו אליו ומבלי שהמתלונן יכול היה להבחין בכך שהלה מתקרב אליו ומבלי שתהא לו כל יכולת להתגונן מפניו. ואם לא די באלה, לאחר מכן, ובעוד המתלונן שרוע על הרצפה, המשיך הנאשם לתוקפו תוך שהוא חובט בו בפניו בארבע מכות אגרוף. כאמור, התנהגות שלוחת רסן זו, כמכלול - המלמדת על היעדר רחמים כלפי הקורבן - תישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

18. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של פציעה, לפי סעיף 334 לחוק העונשין (לעיתים לצד עבירת תקיפה נוספת כגון תקיפה סתם או תקיפה הגורמת חבלה ממש), **בדרך כלל**, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לאורכו, ניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין מאסרים ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב שנה אחת. כדוגמא למנעד הענישה זה, ראו: רע"פ 8960/15 **רם בולטנירוב נ' מדינת ישראל**, (19.05.2016); רע"פ 8699/15 **אחמד אבוהאני נ' מדינת ישראל**, (17.12.2015); ע"פ (מחוזי נצרת) 66353-12-15 **מחילה נ' מדינת ישראל**, (19.07.2016); ע"פ (מחוזי תל אביב יפו) 8283-05-14 **רועי גטרור נ' מדינת ישראל**, (10.09.2014); ת"פ (שלום באר שבע) 4467-07-13 **מדינת ישראל נ' אלעד בוחבוט**, (15.10.2017, טרם הפך לחלוט); ת"פ (שלום קריות) 27308-02-15 **מדינת ישראל נ' יוסף דהן**, (19.06.2017); ת"פ (שלום באר שבע) 13247-11-15 **מדינת ישראל נ' אושר אמזלג**, (09.01.2017); ת"פ (שלום אילת) 44441-02-14 **מדינת ישראל נ' גיל אברמוביץ**, (24.09.2015); ות"פ (שלום ראשון לציון) 39537-03-10 **מדינת ישראל נ' מיכאל כהן**, (10.10.2012).

ודוק, בפסיקה שאזכרה לעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והיחודיים של כל נאשם ונאשם. עוד יוער, כי נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנו הצדדים, אם כי, העיין כאמור נעשה תוך ביצוע האבחנות הנדרשות בין המקרים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם, והכוונה לסוג העבירות שבהן הורשע כל נאשם, כמותן, הנסיבות שנלוו אליהן, מאפייניהם האישיים של הנאשמים השונים, וכיוצא באלה. בכל מקרה, למותר לציין כי נהיר לבית המשפט שקיימים גם מקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות של פציעה ונקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה (ראו למשל: ע"פ (מחוזי מרכז) 23582-10-16 **סטוב נ' מדינת ישראל**, (07.05.2017); ת"פ (שלום קריות) 7134-12-15 **מדינת ישראל נ' מתן דוד ברייטמן הכהן**, (05.04.2017); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 41379-10-14 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר בורגר**, (14.02.2017)).

אין להיפלא שמצינו מקרים שבהם נקבעו מתחמי ענישה והושתו עונשים החורגים ממנעד הענישה שעליו עמדתי לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). כך למשל, לא דומה מתחם עונש שייקבע במקרה בו דובר בתקיפה באמצעות פטיש שהוטח בראשו של הקורבן (והרי קיימים מקרים שחרף התחמשות הנאשם בנשק קר, יוחסה לו עבירת פציעה שלא בנסיבות מחמירות), ושגרמה לפציעה שהצריכה התערבות רפואית מורכבת, למתחם עונש שייקבע מקום בו דובר בתקיפה שעניינה בעיטה לכיוון אחת הגפיים שגרמה לחתך בעור. בדומה, אין דינו של נאשם צעיר בגילו, נעדר עבר פלילי, שקיבל אחריות על מעשיו והיכה על חטא, לדינו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שאינו מקבל אחריות על מעשיו ושנעדר כל אפיק טיפולי. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

19. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שבה נקט הנאשם, ולנזקים שנגרמו כתוצאה הימנה למתלונן, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** ינוע במקרה הנדון בין 6 חודשים מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 14 חודשים מאסר בפועל.

ד. אי הרשעה-סטייה ממתחם העונש ההולם-וגזירת העונש המתאים לנאשם

20. על פי ההלכה הפסוקה (אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין), משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים חריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר(ראו: רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (21.02.2010)).
21. בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה, נקבע כי זו מותנית בהצטברותם של שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו גם רע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (21.08.1997) וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נגד ויקטור שמש** (פורסם במאגרים המשפטיים) (02.09.1996)).
22. **בעניין כתב** שהוזכר לעיל, ציין כב' השופט ש' לוי כי אי הרשעה תבוא במקום בו בית המשפט ישוכנע כי שיקולי השיקום של הנאשם המסוים שבפניו, גוברים על האינטרס הציבורי הנובע מחומרת העבירה והאפקט הציבורי של ההרשעה. כבוד השופט ש' לוי מונה בפסק הדין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שרות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלו הם:
- "א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".
23. אשר לסוגיה שעניינה סטייה ממתחם העונש ההולם אשר נקבע, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי מקום בו מצא בית המשפט כי **"הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**, רשאי הוא לסטות ממתחם העונש

אשר נקבע ולגזור על הנאשם עונש החורג לקולא מאותו מתחם.

בבואי ליישם את הכללים המפורטים לעיל על נסיבות המקרה שבפניי, מצאתי, כי בעניינו של הנאשם **יש מקום לסטות לקולא ממתחם העונש אותו קבעתי לעיל**, וזאת לנוכח הליך השיקום המרשים אשר בעיצומו הוא מצוי כעת.

24. הדברים אמורים בשים לב בעיקר לאמור בתסקיר שירות המבחן אשר הוגש בעניינו של הנאשם ביום 18.10.2018, שם נמסר כי להתרשמותו של שירות המבחן, חלה התקדמות משמעותית בהליך הטיפול בו משולב הנאשם מזה 7 חודשים; כי לאחרון יכולת להתירם מההליך הטיפולי הקבוצתי; וכי השתתפותו בהליך הינה חיונית לצורך חידוד תובנותיו באשר למניעים שבהתנהלותו שהובילוהו לביצוע העבירות. אם לא די בטיפול אותו עובר הנאשם במסגרת שירות המבחן מזה תקופה ממושכת הרי שהנאשם אף נעזר ונתמך בטיפול פרטי אצל הקרימינולוג השיקומי מיכאל חמלניצקי. מחוות דעתו המסכמת של הלה נרשם כי הנאשם שולב במסגרת הליך טיפולי פרטי פסיכו-חינוכי תוך שהנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם הטיפול; לקח אחריות כנה על מעשיו; הביע חרטה ואמפתיה כלפי נפגע העבירה; הורתע מההליך הפלילי ומהשלכותיו הרגשיות הקשות (ובהן - מעבר המגורים של אחיו המפקח עליו על מנת לעמוד במשימת הפיקוח, עלייתם המידית של הוריו לישראל, ותקופת המעצר הממושכת בה היה נתון הנאשם מאחורי סורג וברח). לדידי, בשלב זה, כאשר יש סיכוי לא מבוטל כי הנאשם ישוב למסלול חיים נורמטיבי, הרי שאין זהו האינטרס שלו בלבד, כי אם לחברה כולה יש אינטרס כי הוא ישתקם, וכך החברה תקבל בחזרה לשורותיה אזרח נורמטיבי, פרודוקטיבי, ושומר חוק. להתרשמותי, השתת עונש על הנאשם בגדרי המתחם אותו קבעתי לעיל, עלולה לקטוע את ההליך השיקומי מעורר הרושם אותו הוא עובר בשתי החזיתות שצוינו לעיל.
25. אשר לשאלת ביטול הרשעתו של הנאשם, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן ובחוות הדעת מטעם הקרימינולוג, אשר הוגשו בעניינו של הנאשם, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת הלכת כתב כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, לא בלי התלבטות, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו.
26. למסקנתי זו הגעתי, לאחר שהוכח בפניי כי הנאשם נמצא במהלכו של הליך שיקום, כפי שתיארתי זה עתה, וכי הרשעה תפגע בהליך זה, לא כל שכן פגיעה חמורה. לא אחזור שוב על הדברים שנאמרו קודם לכן הנוגעים להליך השיקום שבעיצומו מצוי הנאשם, אך רק אציין כי הנאשם מסתייע בגורמי טיפול מקצועיים על מנת לשקם את חייו, בשעה שהוא מקפיד להגיע לפגישות בקבוצת הצעירים במסגרת שירות המבחן ובמקביל מגיע לטיפול במסגרת הפרטית ומביע מוטיבציה גבוהה להשיב את חייו למסלול חיים נורמטיבי. על חשיבותם של שיקולי השיקום ועל יכולתם לגבור על שיקולים של הרתעה וגמול, ראו: פ"262/14 נאשף נגד מדינת ישראל, (22.01.2014).
27. במצב דברים כגון זה, השתכנעתי כי הרשעתו של הנאשם בדין עלולה לפגוע פגיעה חמורה בהליך שיקומו, לרפות את ידיו, ולפגוע במוטיבציה אותה הוא מביע להמשיך ולהתמיד במאמציו לשקם את חייו. מה עוד, כפי שצוין, אם כך יקרה, הרי שגם האינטרס הציבורי יצא נפסד. משכך, לדידי, על בית המשפט לשלוח לנאשם מסר מחזק ותומך, ליתן בו אמון בזו הפעם, ולהעניק משקל בכורה לשיקול השיקום.
28. לא יהיה זה מיותר להוסיף, כי אף מעבר לאמור בתסקירי שירות המבחן ובחוות הדעת מטעם הקרימינולוג, הרי שגם התרשמותי באופן בלתי אמצעי מהנאשם ומדבריו בשלב הטיעונים לעונש. שוכנעתי כי זה מביע מוטיבציה כנה ואמתית לצלוח את ההליך הטיפולי וכי הוא משקיע בכך מאמצים ומשאבים רבים.
29. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לו אם יורשע בדינו (למעט האמור במכתב ההמלצה ממפקדו הישיר, סא"ל לירון אפלמן מאוק' 2018 (נ/1) לפיו, לאור הצטיינותו של הנאשם במסגרת הצבאית הלה ממליץ על כך שהנאשם ימשיך את שירותו הצבאי בשירות קבע בפלגת הטנ"א בגדוד נחשון). על פניו, בשלב זה היה על בית המשפט לעצור הילוכו ולקבוע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. הדברים אמורים בשים לב לפסיקת בית המשפט העליון, מפיו של כב' השופט א' שהם, לפיה גם קטינים, ולא כל שכן "בגירים צעירים", אינם פטורים מהוכחת פגיעה ממשית, כתנאי

להימנעות מהרשעה (ראו: רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל**, (24.04.2014) (להלן: "עניין שמואלי"), וכן ראו דברים דומים שנאמרו ברע"פ 3989/15 **גוזלאן נ' מדינת ישראל**, (09.08.2015) (להלן: "עניין גוזלאן").

30. יחד עם זאת, בעניין שמואלי אשר הובא לעיל, גם כב' השופט א' שהם מצייין כי במקרים מסוימים מצא בית המשפט העליון להורות על ביטול הרשעתם של בגירים כאשר המיחד מקרים אלה הוא שדובר שם בביצוע עבירה במקרה אחד ויחיד, ובמקרים מעין אלו, נסיבות העבירה עשויות להקל על האפשרות להימנע מהרשעה (ראו פסקה 8 בפסק דינו של כב' השופט א' שהם **בעניין שמואלי**). ואכן, בפסיקת בית המשפט העליון ניתן למצוא גם מקרים שבהם נקבע כי יש מקום לסטות מהכלל ולהימנע מהרשעתו של הנאשם, אף שלא הוכחה קיומה של פגיעה קונקרטית בעתידו או בתעסוקתו. כך למשל, ראו: ע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל**, (22.05.2014) וע"פ 111/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (01.04.2014).

31. לבסוף, מצאתי להביא גם את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015), אשר הפנה לפסיקתו של כב' השופט א' שהם בעניין גוזלאן, וקבע כי למעשה מדובר במעין "מקבילית כוחות". דהיינו:

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

32. בהתאם לכל האמור לעיל, השתכנעתי כי בעניינו של הנאשם קיימת **הצטברות של נסיבות ייחודיות וחריגות**, אשר יהיה בהן כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות מהרשעתו הגם שלא עלה בידו להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומה של פגיעה ממשית וקונקרטית שעלולה להיגרם, במקרה שההרשעה תיוותר על כנה. במסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. כזכור, הנאשם ביצע את העבירות עת היה כבן 20 בלבד. כיום הנאשם בן 21, ואין חולק שהוא משתייך לקבוצת "הבגירים צעירים" והדבר אף עולה בקנה אחד עם התרשמותי לפיה ביצוע העבירות על ידו קשור לקשייו בהצבת גבולות ולתהליך גיבוש זהותו אשר טרם הסתיים. ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, כדבריו של כב' השופט א' רובינשטיין **בעניין פורטל**, גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (כן ראו השיקולים שפורטו לעניין שאלת ההרשעה, שבהם גילו של הנאשם, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוגי**, נד(3) 685 (2000), אשר צוטט קודם לכן).

33. בנוסף, יש ליתן משקל לזמן שחלף, מעת ביצוע העבירות על ידי הנאשם ועד היום. להתרשמותי, כיום עומד בפניי אדם "חדש", אשר מקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ובמשך הזמן שחלף מעת ביצוע העבירות לא הסתבך עוד בפלילים (ראו והשוו דבריה של כב' השופטת ד' ברק ארז בפסקה 15 בע"פ 111/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (01.04.2014)). כן מצאתי להעניק משקל ליתר מאפייניו האישיים של הנאשם, ובכלל זה לעובדה כי הלה עלה לבדו לישראל על מנת להתגייס לצה"ל; היותו חיל בודד בעת קרות האירועים; היותו נעדר כל עבר פלילי, כאשר העבירות שבמוקד כתב האישום היא הסתבכותו היחידה עם החוק. בדומה, הנאשם **בעל מערכת ערכים נורמטיבית השואף לקדם את חייו לעבר הישגים גבוהים בתחום התעסוקתי** ובעל מעטפת משפחתית תומכת. ולדידי (כפי שהעריך גם שירות המבחן), נשקף סיכון נמוך שמא ישוב לסורו ויבצע עבירות נוספות. לאלה יש להוסיף

את העובדה כי הנאשם הודה בביצוע העבירות, ונטל אחריות מלאה על מעשיו. עוד ולקולא, בית המשפט מעניק משקל, לתקופה הממושכת שבה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח ובהמשך בתנאים מגבילים בגין תיק זה. ברי כי הליך המעצר אינו בא בגדר עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם סבורתני, כי היה בכך כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרתיעו מביצוע עבירות נוספות.

34. כמו כן, הנאשם עומד ברובם של מבחני העזר (הרלוונטיים לעניינו) אשר נקבעו מפיו של כב' השופט ש' לוי **בפרשת כתב**: המדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשם, כאשר קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות פורצת חוק מצדו וזו אינה משקפת דפוסי התנהגות כרוניים שלו. כמו כן, כאמור זה עתה, הלה גם נטל אחריות מלאה על התנהגותו זו. עמדתי זה מכבר על חומרתן של העבירות בהן הורשע הנאשם, ולא יכול להיות חולק כי המדובר בעבירות שאין להקל בהן ראש. יחד עם זאת, לא השתכנעתי כי מדובר בעבירות מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעתו של מבצעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי.

35. הנה כי כן, בהחלט על בית המשפט ליתן דעתו בעניין ההרשעה לשאלת חומרת העבירה, וייתכן כי שיקול זה אף יהיה בעל משקל נכבד ביותר. אולם, שיקול זה אינו יכול לבוא בבחינת חזות הכול, ולא ניתן לומר כי בסוג מסוים של עבירות (למעט במקרים קיצוניים), לא ניתן יהיה להימנע מהרשעת הנאשם בשל חומרתן. הדבר ייצור פסילה אוטומטית על הסף של אפשרות ההימנעות מהרשעה בעבירות מסוימות, וזאת אך על סמך כותרות הסעיפים שבהם מואשם הנאשם.

36. כפי שצינתי זה מכבר, הענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית. ביטוי פרקטי לאותה גישת ענישה אינדיווידואלית, ניתן למצוא בפסיקתם של בתי המשפט השונים אשר במקרים בהם הואשמו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו שביצע הנאשם, ואף חמורים יותר, הם מצאו לנכון, על אף חומרת העבירות, להימנע מהרשעת הנאשמים שבפניהם. כך למשל ראו: ת"פ (שלום תל אביב) 45722-02-12 **מדינת ישראל נ' גרינגר** (9.10.2013); ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 **מדינת ישראל נ' רוסטובצב** (8.9.2011); ת"פ (שלום ראשון לציון) 14319-05-10 **מדינת ישראל נ' סיסאי ליבן** (8.5.2012); ת"פ (שלום קריית גת) 21772-05-11 **מדינת ישראל נ' יוסף בלנסי** (29.04.2015).

37. אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם ביד קשה בעבירות האלימות לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה כלל ועיקר. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, לאור הליך השיקום המשמעותי אשר בעיצומו מצוי הנאשם, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו בעתיד ובשילובו בצבא הקבע, ובהתחשב בעובדה כי עסקין בנאשם צעיר חיל בשירות סדיר, נעדר עבר פלילי אשר לוקח אחריות מלאה ומביע חרטה כנה על ביצוע העבירות, ולאור התסקירים וחוות הדעת ה"חיוביים" ביותר אשר הוגשו בעניינו - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למטב ולערוך שינוי בחייו לעבר שיקומו, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהורות על ביטול הרשעתו בכך יהיה כדי למנוע צמצום אפשרויותיו להשתלב בשוק העבודה, וליתן לו כוח נוסף להמשיך בדרך השיקומית.

38. בהקשר זה יצוין כי נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן לעניין ההימנעות מהרשעה, אם כי לא מצאתי לאמץ במלואה את המלצתו לעניין העונש והיקף השל"צ. כידוע, המלצת שירות המבחן כשמה היא, המלצה שאיננה מחייבת את בית המשפט אשר אמון על בחינת אינטרסים רחבים מאלה שבוחן שירות המבחן עת מגבש הוא את המלצתו, ולבית המשפט נתונה האפשרות שלא לקבל את ההמלצה במקרה המתאים.

סוף דבר

39. לאור כל האמור לעיל אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 350 שעות.

העבודות תבוצענה במסגרת בית החולים "בלינסון", בתפקיד סניטר.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ וצו המבחן ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה.

העתק מגזר הדין בדחיפות לשירות המבחן.

ג. פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלונן ע"ת 1. הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות וזאת לתקופה של שנה מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם ל- 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - חולצה, בכפוף לחלופת תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ט, 27 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.